

ת"פ 37100/09/13 - פרקליטות מחוז מרכז נגד אנטון קופיטסקי

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 37100-09-13 פרקליטות מחוז מרכז נ'
קופיטסקי(עציר)

בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון
בעניין: פרקליטות מחוז מרכז

נגד
אנטון קופיטסקי

ב"כ המאשימה עו"ד שקד עזרא
ב"כ הנאשם עו"ד אביטל אמסלם

גזר דין

על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן הורשע הנאשם בעבירות של חבלה חמורה ותקיפת קטין.

תמצית עובדות כתב האישום הן כי ביום 14.9.13, בשעה 23:00 לערך, עת שהו הנאשם, אשתו- היא המתלוננת בתיק ובנם הקטין, בביתם, התפתח ויכוח בין הנאשם, שהיה נתון תחת השפעת אלכוהול, ובין המתלוננת, על עוצמת המוסיקה אותה ביקש לשמוע הנאשם.

במהלך הוויכוח, הודיע הנאשם כי הוא עוזב את הדירה ולקח עמו את המפתחות.

המתלוננת ניסתה לקחת את המפתחות מידי, ובתגובה תקף אותה הנאשם במכות אגרוף בפניה, עד אשר דם ניגר מפיה, שתיים משיניה נשברו ושפתה נחבלה והתנפחה.

הקטין אשר ניסה לסייע לאמו, צעק על הנאשם כי יניח לה לנפשה. בתגובה, הכה הנאשם את הקטין באגרופיו באוזנו השמאלית ובגבו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לקטין אדמומיות באוזנו השמאלית וסימן אדום בגבו.

ב"כ המאשימה פתח את טיעונו בכך שהצדדים הגיעו להסדר לפיו המאשימה תטען לעונש ראוי של מאסר בן שנתיים בעוד ההגנה רשאית לטעון כרצונה.

ב"כ המאשימה טען כי אין צורך להכביר מילים אודות מעשיו החמורים של הנאשם, מדובר באלימות קשה שפרצה בשל ויכוח של מה בכך והוסיף כי אלימות בתא המשפחתי ידועה בחומרתה היתרה וזאת לאור מערכת היחסים המורכבת שבין הצדדים.

ב"כ המאשימה תיאר מערכת יחסים מורכבת של אהבה מצד אחד ושל תלות ופחד מהנאשם מהצד השני. מדובר בנאשם שהוא הצד החזק הן מבחינה פיזית והן מבחינה כלכלית, כאשר כל אלו מלמדים על הקושי של המתלוננת בהגשת התלונה, כמו גם הקושי בהמשך ההליך.

ב"כ המאשימה ציין תוך שסמך ידו על הפסיקה, כי יש להחמיר בענישה ככל שמדובר באלימות בתוך התא המשפחתי, וזאת כדי ליצור הרתעה, שכן מרבית המקרים כלל אינם מגיעים לפתחו של בית המשפט.

ב"כ המאשימה טען כי הערך המוגן הנפגע בעבירות ממין אלו הינו שלמות הגוף והאוטונומיה של אדם על גופו, ביטחונו של אדם ושלמותו. כל אלה מלמדים מדוע יש להחמיר בעונשו של הנאשם, כאשר פרט לנזק הגופני שנגרם, נגרם גם נזק נפשי בין אם למתלוננת ובין אם לקטין אשר נאלץ לצפות באביו מכה את אמו כמו גם מכה אותו תוך שהוא נוקט באלימות חמורה.

ב"כ המאשימה טען כי המעשים המתוארים בכתב האישום בוצעו כאשר הנאשם היה נתון תחת השפעת אלכוהול והוסיף כי הנאשם היה מצוי מספר חודשים במעצר, אך נדמה כי הוא לא עבר כל הליך טיפולי בנושא זה.

ב"כ המאשימה הפנה לגיליון הרישום הפלילי של הנאשם ממנו עולה כי לנאשם הרשעה קודמת בעבירה של סמים לצריכה עצמית, אשר ממנה ניתן ללמוד על הרקע של הנאשם בשימוש בחומרים משני תודעה. עם זאת, במהלך כל תקופת מעצרו אין כל אינדיקציה לנקיטת הליך טיפולי או שיקומי כלשהו, דבר המלמד כי הדרך השיקומית אינה בראש מעייניו של הנאשם.

ב"כ המשימה סבור כי במצב דברים כזה, על בית המשפט להחמיר בעונשו של הנאשם, הן מן הפן ההרתעתי והן מבחינת הענישה הראויה וההולמת את המעשים האלימים והחמורים אותם בצע הנאשם.

ב"כ המאשימה סבור כי מבחינה גמולית יש לגמול לנאשם על מעשיו, וגם הבחינה השיקומית מלמדת כי יש להחמיר בעונשו של הנאשם, שייטכן כי תקופת מאסר ארוכה, תאפשר לנאשם להשתלב בתוכנית שיקום במסגרת מאסרו, כשהאור בקצה המנהרה הוא בדמות קיצור המאסר, וכך יקבל הנאשם תמריץ לעבור הליך שיקומי ולטפל בבעיה שקיימת אצלו.

ב"כ המשימה ציין תוך שסמך ידו על הפסיקה כי בתי המשפט מכירים את סינדרום "האישה המוכה", אותם

יחסים מורכבים של אהבה, תלות ופחד כאשר קיים קושי אצל המתלוננת באופן כללי לעמוד על שלהן עד סוף ההליך כמו גם להכיר בעובדה שמי שמבצע בהן מעשים אלימים חמורים אינו ראוי עוד לעזרתן.

לאור האמור לעיל עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר ראוי והולם בדמות של שנתיים ימים מאחורי סורג ובריח.

ב"כ הנאשם טענה כי מבלי להקל ראש מחומרת העבירה, מדובר באירוע נקודתי, אירוע אחד שאכן יצא מכל פרופורציה.

ב"כ הנאשם ציינה כי המשטרה הגיעה למקום בעקבות פנייתה של המתלוננת, כך שלא ניתן לטעון כי היא חששה מלפנות למשטרה, במקרה הנדון המתלוננת פנתה למשטרה וספרה את אשר ארע.

ב"כ הנאשם הדגישה כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו, חסך מזמנו של בית המשפט כמו גם את העדתם של אשתו ובנם הקטין ויש לתת לכך משקל נכבד מאוד.

ב"כ הנאשם ציינה כי הנאשם בודד בארץ, מלבד למתלוננת ובנו אין לו משפחה נוספת. אשר על כן לא הייתה לנאשם חלופה אופציונאלית להציע בהליך המעצר והנאשם נותר מאחורי סורג ובריח.

ב"כ הנאשם סבורה כי כאשר הנאשם מגיע ליום גזר הדין עצור, יש לכך משמעות רבה. לטעמה לולא הייתה לו משפחה בארץ היה הנאשם משוחרר לחלופת מעצר.

ב"כ הנאשם ציינה כי מדובר בנאשם שניהל אורח חיים נורמטיבי, עלה לארץ התגייס לצבא, עבד הקים עסק ופרנס את משפחתו.

ב"כ הנאשם טענה כי על אף שהמתלוננת רוצה בחזרתו של הנאשם, הנאשם כבר הגיש בקשה לסיוע משפטי לצורך קידום של הליך גירושין, ולמעשה התכונן העתידי שלו, ברגע שישתחרר מהמאסר, להתגרש מהמתלוננת ולעבור לעבוד באזור ים המלח ולשלם למתלוננת את חובותיו ולחיות בנפרד.

ב"כ הנאשם טענה כי המעשה והתוצאה שלו זעזעו גם את הנאשם והוא הבין שאין מקום להישאר בתוך מערכת יחסים המאופיינת בתלות.

ב"כ הנאשם טענה תוך שסמכה ידה על הפסיקה כי מתחם הענישה בעבירות ממין אלו, כאשר מדובר בנאשם משוחרר נע בין מאסר על תנאי ושל"צ ובמקרים חמורים יותר גם ענישה בדמות עבודות שירות.

לאור האמור לעיל לרבות העובדה כי הנאשם עתיד להתגרש מהמתלוננת, עתרה ב"כ הנאשם תוך שסמכה ידה על הפסיקה שלא למצות עם הנאשם את הדין ולקבל את הרף שהציגה.

בדבריו האחרונים ספר הנאשם כי הוא בודד בארץ והוסיף כי הוא ניסה לפרנס ולהרים את משפחתו כמו גם לכסות את החובות בהם הוא שרוי.

הנאשם טען כי בכוונתו להתגרש מאשתו ולהתחיל חיים נורמטיביים.

מעשיו של הנאשם חמורים לכשעצמם, שכן מדובר באלימות בתא המשפחתי. הפגיעה בערך המוגן היא ברורה. נפגעו שלומם, בטחונם וכבודם של המתלוננים. ביתם שהיה מקום מבטחם לא היה עוד כזה בשל מעשיו של הנאשם.

משנה חומרה מקבלים מעשיו של הנאשם לאור אופיים ונסיבות האירוע.

בשל ויכוח על מה בכך מצא הנאשם לנקוט באלימות כלפי המתלוננת. מדובר באלימות קשה ובוטה של מכת אגרוף לפניה של המתלוננת אשר היתה בעוצמה כזו עד אשר נשברו שתיים משיניה ושפתה נחבלה.

דעתו של הנאשם לא נתקררה וכאשר ביקש בנם הקטין של בני הזוג לסייע לאמו וצעק על הנאשם כי יניח לה, נקט הנאשם באלימות ממשית גם כלפיו והיכה אותו באמצעות אגרופיו בגבו ובאוזנו וגרם אף לו לחבלות.

כל זאת עשה הנאשם כאשר הוא מצוי תחת השפעת אלכוהול.

מתחם הענישה הראוי במקרים מעין אלה נע בין 10-30 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

הוגש גיליון המרשם הפלילי של הנאשם המעלה כי הוא יליד שנת 1976 ולחובתו הרשעה אחת משנת 2011 בעבירות של העסקת תושב זר והחזקת סמים לצריכה עצמית.

הנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה בהם ובכך מעבר לחיסכון בזמן שיפוטי וזמנם של עדים הוא מנע את העדתם של המתלוננים בבית המשפט.

הנאשם ציין כי הוא מבקש להתגרש מהמתלוננת וכן יצויין כי המעשים בוצעו ביום אחד ואין לנאשם הסתבכויות נוספות כלשהן.

על כן ולאחר איזון בין כל השיקולים הצריכים לענין אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

12 חודשי מאסר לריצוי בפועל שמנינם מיום מעצרו - 15/9/13.

שמונה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות.

אני מחייבת את הנאשם בפיצוי למתלוננת בסכום של 2500 ₪.

הסכום יופקד בקופת בית המשפט לטובתה של המתלוננת בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 15/8/14 והבאים אחריו בכל 15 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מידי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט' אדר תשע"ד, 09 פברואר 2014, במעמד הצדדים.